

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL CONSTANȚA
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL
ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de ...
Complet pentru cauze de contencios administrativ și fiscal
PREȘEDINTE ...
Judecător ...
Judecător ...
Grefier ...

S-a luat în examinare recursul contencios administrativ declarat de reclamanta ..., cu domiciliul în ...ța și cu domiciliul procesual ales în ..., *împotriva sentinței civile nr. ... pronunțată de Tribunalul Constanța în dosarul nr. ...*, în contradictoriu cu intimatul-pârât **PRIMARUL MUNICIPIULUI CONSTANȚA**, cu sediul în Constanța, bd. Tomis nr.51, județul Constanța, având ca *obiect anulare act administrativ*.

La apelul nominal făcut în ședința publică, se prezintă avocat ..., pentru recurenta-reclamantă, în baza împuternicirii avocațiale depuse la dosar (fila 43) și avocat ..., pentru intimatul-pârât, în baza împuternicirii avocațiale depuse la dosar (fila 23).

Procedura de citare este legal îndeplinită, în conformitate cu art.153 și urm. Cod de procedură civilă.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, prin care s-au evidențiat părțile, obiectul litigiului, mențiunile privitoare la modalitatea de îndeplinire a procedurii de citare, stadiul procesual, faptul că recursul este scutit de plata taxei judiciare de timbru.

Instanța pune în discuție cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

Avocat ..., pentru recurenta-reclamantă, arată că a formulat o sesizare similară, iar instanța a respins-o ca inadmisibilă, motivat de faptul că ar fi solicitat Înaltei Curți să dezlege chiar speța.

A abstractizat problema de drept și nu a modificat decât faptul că a solicitat instanței să rezolve de principiu chestiunea de drept, constând în faptul: dacă sesizarea instanței penale cu un acord de recunoaștere a vinovăției echivalează cu trimiterea în judecată și, prin urmare, constituie temei pentru suspendarea de drept a raporturilor de serviciu ale funcționarului public. Așadar, să spună dacă sesizarea instanței cu un acord de recunoaștere a vinovăției reprezintă o hotărâre de condamnare și, prin urmare, ar putea constitui temeiul pentru suspendarea de drept a raporturilor de serviciu ale funcționarului public.

Avocat ..., pentru intimatul-pârât, precizează că are cunoștință pentru că și intimatul a făcut aceeași sesizare. Nu a mai făcut acest demers judiciar în prezenta cauză, deși în momentul de față există trei litigii cu aceeași problematică de drept, pentru că la celălalt dosar a depus, dar instanța a respins ca inadmisibil.

Mai arată că în acel dosar a invocat și excepția de neconstituționalitate, pentru că eu a considerat că inadmisibilitatea despre care se pregătea să o discute astăzi vis-a-vis de această cerere, a fost emisă tocmai ca urmare a împrejurării că există posibilitatea unui proiect legislativ de modificare sau completare a OUG 57.

În atare condiții se pune problema de a se tranșa în ce măsură problematica a judiciară poate face obiectul unei sesizări în acest sens sau poate face obiectul unei excepții de neconstituționalitate, în contextul în care legiuitorul deja propune o modificare legislativă pe anumite argumente.

În situația în care astăzi se va discuta sesizarea cu chestiunea de drept invocată, pentru ca Înalta Curte să spună în ce măsură trimiterea judecată cu un acord de recunoaștere

echivalează cu o condamnare care să determine încetarea raportului de serviciu pe dispozițiile speciale sau nu și atunci trebuie să se meargă pe o procedură de cercetare disciplinară ordinară.

În situația în care apărătorul părții adverse asta urmărește, precizează că nu se opune.

Consideră că instanța a respins sesizarea în celălalt dosar pe considerentul că există propunere legislativă.

Avocat ..., pentru recurenta-reclamantă, arată că instanța nu a respins pentru că există o propunere legislativă. Este o hotărâre. A fost comunicată recurentei-reclamante. Instanța a respins ca inadmisibilă spunând că nu se poate cere Înaltei Curți să rezolve speța.

Din punctul său de vedere, sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519, în sensul că litigiul este în curs de judecată, curtea de apel este investită cu soluționarea acestui litigiu. Soluționarea prezentei cauze depinde de lămurirea chestiunii de drept, constând în faptul dacă sesizarea instanței cu un acord de recunoaștere este o trimitere în judecată sau nu.

A reformulat sesizarea, nu are legătură cu acel dosar. Chestiunea de drept este una nouă, nu a făcut obiectul niciunei dezlegări și niciunui recurs în interesul legii.

Avocat ..., pentru intimatul-pârât, în opinia sa, în situația în care se tinde la soluționarea litigiului sau în situația în care există o lacună legislativă, consideră că sesizarea este inadmisibilă, motiv pentru care, de principiu, se opune la sesizarea Înaltei Curți cu dezlegarea chestiunii de drept.

Instanța rămâne în pronunțare asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

CURTEA

Asupra cererii de sesizare:

1. Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Constanța la data de ... sub nr. ..., reclamanta ... în contradictoriu cu pârâtul Primarul Municipiului Constanța a solicitat:

1. anularea Dispoziției nr. ... emisă de Primarul municipiului Constanța, prin care s-a constatat suspendarea de drept a raportului de serviciu al subsemnatei până la pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive în dosarul penal nr.

2. obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

La data de ... pârâtul Primarul Municipiului Constanța a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii în principal ca lipsită de interes și, în subsidiar ca neîntemeiată, cu obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de acest proces.

Prin sentința civilă nr. ..., Tribunalul Constanța a respins excepția lipsei de interes în formularea cererii, invocată de către pârât prin întâmpinare și a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată, reclamanta fiind obligată la plata către pârât a sumei de 2380 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

2. Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamanta ..., care a criticat soluția pronunțată de instanța de fond prin prisma motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 Cod de procedură civilă, pentru următoarele considerente:

În opinia sa, interpretarea dată de prima instanță normei cuprinsă în art. 513 alin. (1) lit. 1) din Codul administrativ, potrivit cu care legea ia în considerare trimiterea în judecată, inclusiv prin încheierea acordului de recunoaștere a vinovăției, este lipsită de fundament.

De vreme ce ipoteza normei are în vedere doar trimiterea în judecată, ca modalitate de sesizare a instanței penale, iar trimiterea în judecată se dispune doar prin rechizitoriu, susținerile instanței de fond potrivit cu care legea are în vedere și alte modalități de sesizare a instanței adaugă la lege.

Dacă legiuitorul ar fi avut în vedere „sesizarea instanței în vederea judecării inculpatului”, astfel cum reține prima instanță, ar fi reglementat ca atare acest caz de suspendare de drept a raportului de serviciu.

Împrejurarea că instanța penală poate pronunța o soluție de condamnare chiar și în situația în care este sesizată cu un acord de recunoaștere nu prezintă relevanță din perspectiva dispozițiilor art.513 alin. (1) Cod administrativ, o soluție de condamnare pronunțată de instanța penală fiind relevantă doar în ce privește încetarea de drept a raportului de serviciu.

Adăugă și faptul că în vederea armonizării și corelării legislative a terminologiei și instituțiilor noi, între care și acordul de recunoaștere a vinovăției, reglementate de noul Cod de procedură penală cu legile speciale legiuitorul a adoptat Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale.

Prin art. 40 din Legea nr.255/2013 s-au adus modificări și la Statutul funcționarilor publici, care la data intrării în vigoare a legii era reglementat prin Legea nr.188/1999, iar aceste modificări au privit inclusiv dispozițiile art.94 alin. (1) din Legea nr.188/1999 referitoare la suspendarea de drept a raportului de serviciu.

Cazul de suspendare care interesează speța de față și care anterior adoptării Codului administrativ avea o reglementare identică în art.94 alin. (1) lit. m) din Legea nr.188/1999, nu a fost însă modificat prin Legea nr. 255/2013.

Prin urmare, deși noul Cod de procedură penală reglementează o nouă modalitate de sesizare a instanței penale, aceea a acordului de recunoaștere a vinovăției, legiuitorul nu a modificat corespunzător dispozițiile art.94 alin. (1) lit. m) din Legea nr.188/1999, ceea ce înseamnă că nu a avut-o în vedere ca situație ce atrage suspendarea de drept a raportului de serviciu.

În ceea ce privește natura infracțiunii ce face obiectul acordului de recunoaștere a vinovăției, contrar susținerilor primei instanțe, infracțiunea prevăzută de art.12 alin. (1) lit. b) din Legea nr.78/2000 nu este o infracțiune dintre cele prevăzute la art.465 lit. h) din Codul administrativ, respectiv o infracțiune de corupție.

Analizând istoricul reglementării cuprinsă în art.465 lit. h) din Codul administrativ, se observă faptul că forma inițială a reglementării cuprinsă în art.49 lit. h) din Legea nr.188/1999 a fost modificată prin Legea nr.187/2012 pentru punerea în acord cu noul Cod penal, sens în care a fost adoptată terminologia utilizată de Titlul V al Codului penal "infracțiuni de corupție și de serviciu". Infracțiunile de corupție reglementate de Codul penal sunt luarea de mită, darea de mită, traficul de influență și cumpărarea de influență, iar infracțiunea prevăzută de art.12 alin. (1) lit. b) din Legea nr.78/2000 nu se regăsește între acestea.

În ce privește Legea nr.78/2000, în ciuda denumirii reglementează și alte infracțiuni decât infracțiunile de corupție, mai exact trei categorii de infracțiuni, pe care le definește în art.5 astfel: "(1) În înțelesul prezentei legi, sunt infracțiuni de corupție infracțiunile prevăzute la art. 289-292 din Codul penal, inclusiv atunci când acestea sunt comise de persoanele prevăzute la art. 308 din Codul penal. (2) În înțelesul prezentei legi, sunt infracțiuni asimilate infracțiunilor de corupție infracțiunile prevăzute la art. 10-13. (3) Dispozițiile prezentei legi sunt aplicabile și infracțiunilor împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene prevăzute la art. 181-185, prin sancționarea cărora se asigură protecția fondurilor și a resurselor Uniunii Europene."

Prin urmare, infracțiunea prevăzută de art.12 alin.(1) lit. b) din Legea nr.78/2000 nu este o infracțiune de corupție, ci o infracțiune asimilată infracțiunilor de corupție.

Asupra distincției dintre cele două noțiuni cu care operează Legea nr.78/2000, "infracțiuni de corupție" și "infracțiuni asimilate infracțiunilor de corupție", s-a pronunțat Înalta Curte de Casație și Justiție - Complet RIL prin Decizia nr.26/2021, în considerentele căreia reține că "noțiunea de „infracțiune de corupție” din art. 13 alin. (1) lit. a) teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 se referă exclusiv la infracțiunile reglementate în capitolul I - „Infracțiuni de corupție” din titlul V al părții speciale „Infracțiunile de corupție și de serviciu” din Codul penal. (...) concluzia care se impune este aceea că în categoria infracțiunilor de corupție nu poate fi inclusă infracțiunea prevăzută de art. 132 din Legea nr. 78/2000 ca infracțiune asimilată infracțiunilor de corupție (...)"

Chiar dacă analiza făcută în soluționarea acestui recurs în interesul legii a privit infracțiunea prevăzută de art. 132 din Legea nr.78/2000, concluziile acesteia se aplică pentru identitate de rațiune și infracțiunii prevăzută de art. 12 alin. (1) lit. b) din Legea nr.78/2000, care de asemenea, este o infracțiune asimilată infracțiunilor de corupție.

În fine, cât privește critica sa de nelegalitate privind emiterea Dispoziției nr. ... cu încălcarea art. 531 lit. a) din Codul administrativ, respectiv în baza unui certificat de grefă,

iar nu a acordului de recunoaștere a vinovăției pe care l-a semnat, instanța de fond a înlăturat-o reținând că respectivul certificat atestă împrejurările de fapt referitoare la data și modalitatea de sesizare a instanței, așa încât dispoziția a fost emisă legal.

În opinia recurente - reclamante, certificatul de grefă nu reprezintă un act doveditor în accepțiunea art.531 lit. a) din Codul administrativ, întrucât nu face dovada conținutului Acordului de recunoaștere a vinovăției pe care l-a semnat reclamanta, nici nu poate face dovada în contra sau peste conținutul acestui acord.

Mai mult, în certificatul de grefă obținut la cererea pârâtului se menționează faptul că a fost trimisă în judecată prin acord de recunoaștere a vinovăției, deși în respectivul Acord nu există o atare dispoziție.

Pentru a sublinia lipsa forței probante a înscrisului avut în vedere de pârât la emiterea dispoziției de suspendare a raportului de serviciu, a depus la dosar un certificat de grefă eliberat de Tribunalul Constanța pentru același dosar penal, la solicitarea reclamantei, certificat în care nu (mai) apare mențiunea potrivit cu care a fost trimisă în judecată, ci faptul că instanța a fost sesizată cu un acord de recunoaștere a vinovăției, certificat pe care instanța l-a ignorat.

Admițând ipotetic că existența acordului de recunoaștere a vinovăției era de natură a atrage suspendarea de drept a raportului de serviciu, unicul act doveditor în sensul art. 531 lit. a) din Codul administrativ era chiar acordul respectiv, pe care pârâtul nu i l-a solicitat, nici Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Constanța sau Tribunalului Constanța, deși acesta era unicul înscris relevant cât privește situația juridică a sa.

Pentru considerentele expuse, solicită admiterea recursului, casarea hotărârii recurate și rejudecarea cauzei, în sensul admiterii acțiunii astfel cum a fost formulată. În temeiul art.453 Cod procedură civilă, solicită obligarea intimatului la plata cheltuielilor de judecată.

În drept invocă art. 20 din Legea nr.554/2004, art. 488 alin. (1) pct. 8 Cod procedură civilă, art. 453 Cod procedură civilă.

În probațiune solicită proba cu înscrisuri.

Intimatul-pârât Primarul Municipiului Constanța a depus **întâmpinare** prin care a invocat excepția nulității recursului pentru nemotivare, iar pe fond a solicitat respingerea recursului ca nefondat și menținerea hotărârii atacate, pentru următoarele considerente:

În susținerea excepției nulității recursului, intimatul – pârât subliniază faptul că recursul este o cale extraordinară de atac ce poate fi exercitată numai în termenul și condițiile expres prevăzute de lege. Motivele de recurs sunt instituite, așadar, prin dispoziții procedurale speciale, de stricta interpretare, ce nu pot fi extinse prin analogie la situații ce nu au fost avute în vedere de legiuitor și trebuie să vizeze numai nelegalitatea hotărârii atacate.

Invocă prevederile art. 486 alin. 1 lit. d) și art. 488 Cod de procedură civilă și subliniază că această normă imperativă instituie în sarcina recurentului obligația de a indica și dezvolta motivele de nelegalitate pe care se întemeiază calea de atac, iar neîncadrarea în cazurile de casare prevăzute de dispozițiile art. 488 Cod de procedură civilă, atrage, conform dispozițiilor art. 489 alin. (2) din același cod, sancțiunea nulității recursului.

În plus, pe lângă cerința încadrării criticilor formulate în motivele de nelegalitate prevăzute de dispozițiile art. 488 Cod de procedură civilă, aceste critici trebuie să vizeze argumentele instanței care a pronunțat hotărârea atacată, în caz contrar neputând fi exercitat controlul judiciar de către instanța de recurs.

Instanța investita cu judecarea recursului poate exercita un control judiciar eficient numai în măsura în care motivele de nelegalitate sunt indicate și dezvoltate într-o formă concretă și se referă la una dintre situațiile prevăzute de dispozițiile legale amintite.

Astfel, raportat la cererea de recurs și susținerile recurente, consideră intimatul – pârât că este evident caracterul nemotivat al căii de atac, recurenta limitându-se să reitereze aspectele ce vizează fondul cauzei, toate criticile formulate de recurentul pârât vizează doar chestiuni referitoare la situația de fapt și enumerarea unor dispoziții legale.

Or, nemulțumirile părții în ceea ce privește modalitatea în care instanța de fond a administrat și a analizat probatoriile, stabilind pe baza acestora o anumită situație de fapt, nu mai constituie motiv de recurs în actuala reglementare. Instanța de recurs nu mai are competența de a cenzura situația de fapt stabilită prin hotărârea atacată și de a reevalua în

acest scop probele, ci doar de a verifica legalitatea hotărârii prin raportare la situația de fapt pe care aceasta o constată.

În atare situație, criticile referitoare la greșita stabilire a situației de fapt sau interpretarea probatoriilor administrate în cauză nu pot face obiectul analizei în această fază procesuală, deoarece vizează netemeinicia soluției pronunțate, și nu nelegalitatea acesteia, astfel că nu satisfac exigențele impuse de art. 488 Cod de procedură civilă, respectiv de cale extraordinară de atac care instituie un control de legalitate a hotărârii recurate.

Intimatul solicită a se observa că recursul formulat în prezenta cauză nici măcar nu conține motive care să poată fi încadrate în cazul de casare reglementat de art. 488 Cod de procedură civilă, recurentul neformulând nicio critică veritabilă de nelegalitate la adresa sentinței atacate.

Reproducerea, prin cererea de recurs, a stării de fapt, nu se constituie într-o critică de nelegalitate a sentinței de fond, dispozițiile art. 489 alin. (2) Cod de procedură civilă arătând că recursul este nul în cazul în care motivele invocate nu se încadrează în motivele de casare prevăzute la art. 488 din același act normativ.

Pentru argumentele expuse, întrucât, în opinia sa, recurenta-reclamanta nu s-a conformat exigențelor impuse de lege și nu a formulat critici de nelegalitate care să permită încadrarea motivelor de recurs în cazurile de casare prevăzute de art. 488 Cod de procedură civilă, intimatul – pârât consideră că se impune constatarea recursului ca fiind nul.

Pe fondul cererii de recurs, în opinia intimatului-pârât în mod legal și temeinic a apreciat instanța de fond faptul că în cauză nu au fost încălcate condițiile legale reglementate prin prev. art. 513 alin. 1 lit. l) din Codul administrativ, referitoare la trimiterea în judecată a reclamantei și nici pe cele prevăzute de art. 465, lit. h) din Codul administrativ. De asemenea, în mod legal și temeinic a apreciat instanța de fond faptul că au fost respectate dispozițiile art. 531 lit. a) din Codul administrativ la emiterea Dispoziției contestate.

Astfel, cu privire la disp. art. 513 alin. 1 lit. l) din Codul administrativ, prin cererea de recurs recurenta susține că nu este îndeplinită situația premisă pentru a opera suspendarea de drept a raportului de muncă, întrucât aceasta nu a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 12 alin.(1) lit.b) din Legea nr.78/2000, ci instanța a fost sesizată cu privire la încheierea unui acord de recunoaștere a vinovăției.

Însă, astfel cum în mod legal a apreciat instanța de fond, atât rechizitoriul, cât și acordul de recunoaștere a vinovăției reprezintă acte de sesizare a instanței, astfel cum prevăd dispozițiile art. 329 alin. (1), art. 483 alin. (1) și 484 alin. (3) din Codul de procedură penală, iar dispozițiile art. 513, alin. 1) din O.U.G. nr. 57/2019, nu se referă la soluția de trimitere în judecată dispusă în mod exclusiv prin rechizitoriu, ci are în vedere sesizarea instanței în vederea judecării inculpatului pentru săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 465 lit. h) din aceeași ordonanță de urgență.

Potrivit dispozițiilor art. 513 alin. (1) lit. l) din OUG nr. 57/2019 privind Codul administrativ: „Art 513: Suspendarea de drept a raporturilor de serviciu 2) Raportul de serviciu se suspendă de drept atunci când funcționarul public se află în una dintre următoarele situații: (...) l) în cazul în care s-a dispus trimiterea în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 465 lit. h).”

O analiză formală a dispozițiilor art. 513 alin. 1 lit. l) din OUG 57/2019 reliefează faptul că raportul de serviciu se suspendă de drept doar în cazul în care s-a dispus trimiterea în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute la art.465 lit.h).

Chiar dacă din exprimarea strictă a acestui text normativ, ar rezulta că suspendarea de drept a raportului de serviciu nu se poate produce decât când are loc emiterea rechizitoriului și trimiterea în judecată de către procuror, trebuie observată voința legiuitorului de a se proceda la suspendarea de drept a raportului de serviciu în toate situațiile în care a fost finalizata urmărirea penală, și urmare a punerii în mișcare a acțiunii penale, a fost sesizată instanța de judecată, chiar dacă această sesizare a instanței a avut loc prin rechizitoriu (ca act de trimitere în judecată ce doar cuprinde acuzația cu privire la fapta imputată a fi fost săvârșită) sau prin acordul de recunoaștere (ca act ce cuprinde chiar recunoașterea faptei imputate).

Această voință a legiuitorului se evidențiază cu suficientă și din dispozițiile art. 513 alin. (4) din OUG nr. 57/2019 privind Codul administrativ, potrivit cu care: „(4) În cazul în care s-a dispus clasarea sau renunțarea la urmărirea penală ori achitarea sau renunțarea la aplicarea pedepsei, precum și în cazul încetării procesului penal, suspendarea din funcția publică încetează, iar funcționarul public respectiv își va relua activitatea în funcția publică deținută anterior și îi vor fi achitate drepturile salariale aferente perioadei de suspendare”.

Dincolo de imprecizia textului care vizează și încetarea suspendării din funcția publică pentru situația dispunerii clasării și renunțării la urmărirea penală (incompatibile în opinia noastră cu posibilitatea suspendării raporturilor de serviciu anterior trimiterii în judecată, întrucât clasarea și renunțarea la urmărirea penală se dispun doar de către procuror în faza de urmărire penală), analiza tuturor acestor cazuri de încetare a suspendării din funcția publică, reliefează un lucru cert, anume absența oricărei soluții de condamnare a inculpatului ori de amânare a aplicării pedepsei - situație ce justifică în mod evident și încetarea suspendării din funcția publică.

Astfel, pentru situațiile de admitere a acordului de recunoaștere a vinovăției și de pronunțare a soluției cu privire la care s-a ajuns la un acord, deci pentru situațiile de condamnare și de stabilire a unei pedepse, a felului măsurii educative, ori după caz a soluției de amânare a aplicării pedepsei (care poate fi dispusă atât în cazul sesizării instanței cu rechizitoriu cât și cu acordul de recunoaștere), din interpretarea *per a contrario* a dispozițiilor art. 513 alin. 4 Cod de procedură penală, rezultă că nu are loc o încetare a suspendării din funcția publică.

Or, din moment ce aceste soluții ale instanței pentru care nu are loc o încetare a suspendării din funcția publică, pot fi dispuse atât în situația sesizării acesteia cu rechizitoriu, cât și în situația sesizării sale cu acordul de recunoaștere, este evident faptul că intenția legiuitorului a fost aceea de se proceda la suspendarea de drept a raportului de serviciu indiferent de modalitatea în care a fost sesizată instanța de judecată (cu rechizitoriu - ca act de inculpare/acuzare sau cu acordul de recunoaștere - ca act prin care fapta, vinovăția și încadrarea juridică a faptei sunt deja recunoscute de inculpatul față de către s-a și pus în mișcare acțiunea penală).

Așadar, dacă suspendarea de drept a raportului de serviciu se produce în situația sesizării instanței cu rechizitoriu - act ce doar cuprinde acuzația, cu atât mai mult se impune suspendarea de drept a raportului de serviciu când sesizarea aceleiași instanțe căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond, are loc cu acordul de recunoaștere, întrucât în acest din urmă caz, acuzația este deja recunoscută de către inculpat.

Împrejurarea că în raport de dispozițiile art.481 alin.2 Cod de procedură penală, în situația în care se încheie acord de recunoaștere a vinovăției, procurorul nu mai întocmește rechizitoriu, cu privire la inculpații cu care a încheiat acord, nu trebuie interpretată decât în sensul că în acest caz, nu mai este necesar a fi emis rechizitoriul ca act de inculpare (acuzare), câtă vreme inculpatul, recunoscând fapta și acceptând încadrarea juridică pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală, a convenit cu procurorul asupra felului și cuantumului pedepsei, precum și forma de executare a acesteia, respectiv felul măsurii educative ori, după caz, soluția de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei.

Intimatul – pârât face trimitere în continuare la dispozițiile art. 478 alin. 1, art. 479 și art. 482, art. 483 și art. 485 Cod procedura penală.

Subliniază intimatul – pârât că, deopotrivă, soluția instanței de admitere a acordului de recunoaștere a vinovăției, de pronunțare a soluției cu privire la care s-a ajuns la un acord, are loc în condițiile dispozițiilor art. 396 Cod de procedură penală raportat la dispozițiile art. 80-82 Cod penal sau după caz, la dispozițiile art. 83-90 Cod penal.

Intimatul – pârât solicită a fi avute în vedere dispozițiile art. 396 Cod procedura penală.

Subliniază că, din interpretarea *per a contrario* a disp. art. 513 alin. 4 OUG 57/2019 și din interpretarea în spiritul legii a dispozițiilor art. 513 alin. 1 lit. I) din OUG 57/2019, se evidențiază faptul că voința legiuitorului a fost aceea de a avea loc suspendarea de drept din funcția publică și pentru situația sesizării instanței cu acordul de recunoaștere a vinovăției.

Această voință a legiuitorului se evidențiază din analiza per ansamblu a procedurii speciale a acordului de recunoaștere a vinovăției, pornind de la însăși rațiunea exprimată de legiuitor cu privire la motivul de reglementare a acestei proceduri speciale, cu ocazia expunerii de motive a adoptării Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală.

Astfel, procedurile speciale, așa cum reiese din Expunerea de motive privind Noul Cod de Procedura Penală, sunt reglementări care asigură accesul justițiabililor la mijloace și forme procedurale mai simple, avându-se în vedere accelerarea procedurii, pentru asigurarea celerității soluționării cauzelor.

În cadrul Expunerii de motive privind Noul Cod de Procedura Penală, se precizează următoarele: *Introducerea acordului de recunoaștere a vinovăției, chiar limitată la infracțiunile pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau a închisorii de cel mult 5 ani (în prezent 15 ani s.n.), presupune o schimbare radicală a procesului penal român. Procedura acordului de recunoaștere a vinovăției nu numai că reduce durata judecării cauzei, dar simplifică și activitatea din cadrul urmăririi penale.*

De altfel, unul din cele mai des întâlnite argumente în favoarea acestei proceduri este acela al avantajului economic care, într-o formă sau alta, favorizează aproape toate părțile unui proces, dar mai ales statul, care are posibilitatea de a economisi resurse bănești și umane esențiale.

Acordul de recunoaștere a vinovăției reprezintă ca o soluție legislativă inovatoare ce va asigura soluționarea cauzelor într-un termen optim și previzibil, fiind totodată un remediu pentru eliminarea unei deficiente majore a sistemului judiciar român, respectiv durata mare a desfășurării procedurilor judiciare. Ca și judecata efectuată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, judecata pe baza acordului de recunoaștere a vinovăției este o formă abreviată a judecării pentru anumite infracțiuni, de naturi a responsabiliza părțile din proces și a degreva instanțele de judecată. Acordul se poate încheia numai cu privire la infracțiunile pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau a închisorii de cel mult 5 ani, și numai atunci când, din probele administrate, rezultă că există suficiente date cu privire la existența faptei pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală și cu privire la vinovăția inculpatului. Acordul este supus controlului instanței cu privire la obiectul său și la condițiile încheierii, iar în cazul admiterii instanța va dispune condamnarea inculpatului la o pedeapsă ce nu poate fi mai mare decât cea solicitată de procuror prin acord. În cazul respingerii acordului de către instanța de judecată, procurorul va continua urmărirea penală în procedura de drept comun.

Din acest punct de vedere, se observă faptul că acordul de recunoaștere a vinovăției - reglementată de art. 375 și următoarele Cod de procedură penală, se aseamănă cu „Procedura în cazul recunoașterii învinuirii, reglementată de art. 375 și urm. Cod de procedură penală, ca forma abreviată a procesului penal în faza de judecată - în cazul căreia sesizarea instanței are loc prin rechizitoriul procurorului, ca act de trimitere în judecată. Ca elemente de asemănare între Procedura în cazul recunoașterii învinuirii, reglementată de art. 375 și urm. Cod de procedură penală, și Procedura acordului de recunoaștere a vinovăției - reglementată de art. 478 și urm. Cod de procedură penală, se disting următoarele:

- recunoașterea învinuirii/vinovăției făcută în mod liber și nevicinat de inculpat . Pentru a putea fi inițiate aceste proceduri, este necesar în primul rând ca inculpatul să își recunoască învinuirile aduse, respectiv, vinovăția, pentru că, în definitiv, nucleul central al acestor instituții constă chiar în valorificarea în favoarea sincerității inculpatului;

- obligativitatea ca acțiunea penală să fie deja pusă în mișcare;

- existența probelor suficiente care să conducă la admisibilitatea acordului de recunoaștere a vinovăției/ procedura în cazul recunoașterii. Suficiența probatoriului din care rezultă că inculpatul este cel care a săvârșit cu vinovăția cerută de lege infracțiunea „pentru care a fost pusă în mișcare împotriva sa acțiunea penală „este o condiție sine qua non pentru încheierea acordului de recunoaștere a vinovăției, respectiv pentru admiterea judecării cauzei potrivit procedurii recunoașterii învinuirii.

- irevocabilitatea consimțământului dat. în mod constant s-a afirmat atât în doctrină, cât și în jurisprudență, faptul că odată dat, consimțământul referitor la procedurile simplificate a acordului de recunoaștere a vinovăției, respectiv cercetării abreviate, este irevocabil.

- simplificarea procedurilor, reducerea timpului pentru soluționarea proceselor penale, degrevarea instanțelor și reducerea costurilor alocate procedurilor de drept comun;
- beneficiul reducerii limitelor de pedeapsă;
- ambele sunt proceduri facultative pentru inculpat, căruia i se recunoaște dreptul de a alege dacă dorește să urmeze vreuna din aceste proceduri speciale sau dacă prefera cursul clasic al procesului penal.

Mai mult, acordul de recunoaștere a vinovăției se încheie în forma scrisă, așa cum este prevăzut în art. 481 alin. (1). Din cuprinsul acestei dispoziții putem concluziona că procurorul ierarhic superior, în exercitarea atribuțiilor ce îi revin în cadrul acestei proceduri speciale, acorda avizul privitor la efecte tot în forma scrisă și asupra acordului încheiat pe suport material, procedura fiind similară cu cea a verificării rechizitoriului sub aspectul legalității temeiniciei.

Alin. (2) al aceluiași articol 481 Cod de procedură penală precizează că „ în situația în care se încheie acord de recunoaștere a vinovăției, procurorul nu mai întocmește rechizoriu cu privire la inculpații cu care a încheiat acord”. Dispoziția în cauză nu este nimic mai mult decât o consecință firească ce rezultă din dispozițiile art. 483 alin. (2) care stipulează că, „în situația în care se încheie acordul numai cu privire la unele dintre fapte sau numai cu privire la unii dintre inculpați, iar pentru celelalte fapte sau inculpați se dispune trimiterea în judecată, sesizarea instanței se face separat. Procurorul înaintează instanței numai actele de urmărire penală care se referă la faptele și persoanele care au făcut obiectul acordului de recunoaștere a vinovăției”.

Similitudinile dintre acordul de recunoaștere a vinovăției și rechizoriu, continuă și asupra conținutului, în cuprinsul celui dintâi regăsindu-se numeroase elemente comune celui din urmă, după cum este reglementat în art.482.

Nu în ultimul rând, subliniază intimatul – pârât, trebuie reținut că spre deosebire de renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei presupune și aplicarea măsurilor de supraveghere prevăzute de dispozițiile art. 85 Cod penal, urmare a stabilirii în lumina dispozițiilor art. 83 alin.1 lit. a) Cod penal, a unei pedepse, (inclusiv în cazul concursului de infracțiuni), cu amenda sau închisoarea de cel mult 2 ani.

Din această perspectivă de interpretare în spiritul legii, rezulta că, deși nu este definit *stricto sensu*, ca un act de trimitere în judecată, ci un act încheiat între procuror și inculpat în cadrul unei proceduri speciale, acordul de recunoaștere a vinovăției, ca act de sesizare al instanței, poate fi asimilat/echivalează cu un act de trimitere în judecată în sensul vizat de art. 513 alin. (1) lit. I) din OUG nr. 57 /2019, ceea ce determină și suspendarea de drept a raporturilor de serviciu în lumina disp. art. 513 alin. 1 lit. I) coroborate cu disp. art. 513 alin. 4 din OUG nr. 57/2019, având în vedere că legea trebuie interpretată și aplicată nu doar în litera ei, ci atât în litera cât și în spiritul ei.

Din acest punct de vedere, nu este vorba despre aplicarea prin analogie a legii civile sau a legii penale/procesual penale (art.513 alin. 1 lit.1 din OUG nr.57/2019 neavând natura unei norme penale sau procesual penale), ci de însăși aplicarea legii civile atât în litera cât și în spiritul ei.

Intimatul – pârât apreciază legală și temeinică este soluția instanței de fond și în ceea ce privește faptul că acordul de recunoaștere a vinovăției semnat de reclamanta recurentă privește o infracțiune dintre cele prevăzute de art. 465, lit. h) din Codul administrativ.

Prin cererea de recurs se arată că art. 12 alin.1 lit.b din Legea nr, 78/2000, care face obiectul acordului de recunoaștere a vinovăție nu face parte din infracțiunile prevăzute de art. 465 lit. h) din Codul administrativ”.

Astfel, norma legală (art. 12 alin.1 lit. b din Legea nr. 78/2000) prevede că:

„(1) Sunt pedepsite cu închisoarea de la 1 la 5 ani următoarele fapte, dacă sunt săvârșite în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite:

b) folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații”.

Se omite de către recurentă faptul că legiuitorul în mod expres a intitulat Legea nr. 78 din 8 mai 2000, ce reglementează infracțiunea pentru care a încheiat acordul de recunoașterea

vinovăției, drept Legea pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (argumentele invocate de petentă în susținerea cererii cu privire la decizii ale ICCJ nu pot fi primite atâta timp cât o hotărâre judecătorească nu poate înlătura efectele unei legi organice și cu atât mai mult nu a fost modificată legea prin voința puterii legislative).

Într-o altă ordine de idei, se impune a se observa că a fost nevoie de intervenția puterii legislative în vederea modificării și completării normelor Codului Penal cu infracțiuni de corupție/asimilate, unde se arată în mod expres faptul că regimul sancționator este majorat tocmai ca urmare a comiterii infracțiunii prin folosirea calității publice a funcționarului.

Pe cale de consecință, cu atât mai mult, se impune suspendarea de drept din funcția publică a funcționarului public ce se face vinovat de săvârșirea faptei prin încheierea acordului de recunoaștere a vinovăției, suspendarea de drept din funcția publică impunându-se în contextul în care s-a abătut de la principiile ce guvernează funcția publică și prin folosirea acesteia a comis o faptă de natură penală (gravitatea faptei rezultând chiar din dezinhibarea folosirii funcției publice în scop personal).

De asemenea, în opinia intimatului – pârât în mod legal a apreciat instanța de fond faptul că Dispoziția nr. ... a respectat prevederile art. 531 lit. a din Codul administrativ, în sensul că prin certificatul de grefă eliberat la cererea pârâtului se atestau împrejurările de fapt reținute în această cauză, referitoare la data și modalitatea de sesizare a instanței de judecată penală, din care pârâtul a considerat că erau astfel îndeplinite condițiile legale reglementate prin prev. art. 513, alin. 1, lit. 1) din Codul administrativ, respectiv existența unei sesizări a organelor de urmărire penală cu privire la faptele presupus a fi săvârșite în exercitarea atribuțiilor de serviciu, situație ce permite emiterea actului administrativ de suspendare din funcție, până la soluționarea definitivă a cauzei penale.

Pentru toate aceste considerente, solicită în principal admiterea excepției nulității recursului, iar în subsidiar respingerea recursului ca nefondat.

La termenul de judecată din data de ..., Curtea a respins excepția nulității recursului pentru nemotivare, pentru motivele consemnate în practica.

3. Prin cererea depusă la termenul de judecată din ..., recurenta-reclamantă ...a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, pentru rezolvarea de principiu a chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea prezentei cauze, respectiv dacă sesizarea instanței penale cu un acord de recunoaștere a vinovăției reprezintă/echivalează cu trimiterea în judecată și prin urmare, constituie temei pentru suspendarea de drept a raporturilor de serviciu ale funcționarului public conform art. 513 alin. (1) lit. 1) din Codul administrativ.

În motivarea cererii, arată recurenta că, în opinia sa, îndeplinite cumulativ condițiile reglementate de art. 519 Cod procedură civilă referitoare la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, după cum urmează:

1. Cauza este în curs de judecată, pe rolul Curții de Apel Constanța.
2. În speță, Curtea de Apel Constanța este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță.
3. De lămurirea chestiunii de drept anterior enunțată depinde soluționarea pe fond a prezentei cauze, problema de drept dedusă judecării constând în a stabili dacă sesizarea instanței penale cu un acord de recunoaștere a vinovăției constituie temei pentru suspendarea de drept a raporturilor de serviciu conform art. 513 alin. (1) lit. 1) din Codul administrativ.
4. Chestiunea de drept a cărei dezlegare solicită este nouă, nu face obiectul unui recurs în interesul legii, iar Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra acesteia.

Prin întâmpinarea depusă în fața primei instanțe și prin cererea de recurs emitentul actului administrativ atacat s-a apărat susținând în esență că sesizarea instanței penale cu acordul de recunoaștere a vinovăției echivalează cu trimiterea în judecată.

Consideră recurenta că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru rezolvarea de principiu a chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a prezentei cauze, enunțată anterior.

Punctul său de vedere asupra chestiunii de drept invocată este acela potrivit cu care sesizarea instanței penale cu un acord de recunoaștere a vinovăției nu reprezintă și nu echivalează cu o trimitere în judecată, prin urmare nu constituie temei pentru suspendarea de

drept a raporturilor de serviciu conform art. 513 alin. (1) lit. 1) din Codul administrativ, motivat de următoarele argumente:

Rechizitoriul este unicul act de procedură prin care se poate dispune trimiterea în judecată. În acest sens sunt dispozițiile art. 327 lit. a) Cod procedură penală potrivit cu care „Atunci când constată că au fost respectate dispozițiile legale care garantează aflarea adevărului, că urmărirea penală este completă și există probele necesare și legal administrate, procurorul: a) emite rechizitoriu prin care dispune trimiterea în judecată, dacă din materialul de urmărire penală rezultă că fapta există, că a fost săvârșită de inculpat și că acesta răspunde penal;

În același sens, sunt și dispozițiile art. 481 alin. (2) Cod procedură penală potrivit cu care „în situația în care se încheie acord de recunoaștere a vinovăției, procurorul nu mai întocmește rechizitoriu cu privire la inculpații cu care a încheiat acord.”

Că în cauză nu a fost dispusă trimiterea în judecată a recurente, rezultă și din faptul că dosarul a fost înregistrat pe rolul instanței și a primit termen pentru ca instanța să se pronunțe asupra acordului, fără ca dosarul să parcurgă procedura de cameră preliminară, obligatorie în cazul trimiterii în judecată prin rechizitoriu.

Prezintă relevanță și dispozițiile art. 484 alin. (2) Cod procedură penală, conform cărora „La termenul fixat se citează inculpatul, celelalte părți și persoana vătămată. Instanța se pronunță asupra acordului de recunoaștere a vinovăției prin sentință, în ședință publică, după ascultarea procurorului, a inculpatului și avocatului acestuia, precum și, dacă sunt prezente, a celorlalte părți și a persoanei vătămate.”

Prin urmare, în cazul sesizării instanței cu un acord de recunoaștere a vinovăției, nu are loc cercetarea judecătorească prevăzută de art. 376 și urm. Cod procedură penală, ci o procedură sumară, în cadrul căreia instanța verifică (doar) îndeplinirea condițiilor prevăzute la art.480 - 482 Cod procedură penală și pronunță una dintre soluțiile reglementate de art. 485 alin. (1) Cod procedură penală.

Nu în ultimul rând, sesizarea instanței cu rechizitoriu (trimiterea în judecată) și sesizarea instanței cu acord de recunoaștere a vinovăției reprezintă două proceduri diferite, având reglementări distincte, respectiv art. 329 Cod procedură penală „Actul de sesizare a instanței” în cazul rechizitoriului și art. 483 Cod procedură penală „Sesizarea instanței cu acordul de recunoaștere a vinovăției” în cazul acordului de recunoaștere a vinovăției.

A admite opinia potrivit cu care sesizarea instanței cu acordul de recunoaștere a vinovăției este asimilată trimiterii în judecată, înseamnă a asimila acordul de recunoaștere a vinovăției cu rechizitoriul, ceea ce, în mod evident, reprezintă o interpretare lipsită de fundament.

Împrejurarea că instanța penală poate pronunța o soluție de condamnare chiar și în situația în care este sesizată cu un acord de recunoaștere nu prezintă relevanță din perspectiva dispozițiilor art. 513 alin. (1) Cod administrativ, întrucât o soluție de condamnare pronunțată de instanța penală prezintă relevanță doar în ce privește încetarea de drept a raportului de serviciu.

În vederea armonizării și corelării legislative a terminologiei și instituțiilor noi, între care și acordul de recunoaștere a vinovăției, reglementate de noul Cod de procedură penală cu legile speciale legiuitorul a adoptat Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale.

Prin art. 40 din Legea nr. 255/2013 s-au adus modificări și la Statutul funcționarilor publici, care la data intrării în vigoare a legii era reglementat prin Legea nr. 188/1999, iar aceste modificări au privit inclusiv dispozițiile art. 94 alin. (1) din Legea nr.188/1999 referitoare la suspendarea de drept a raportului de serviciu.

Cazul de suspendare care interesează speța de față și care anterior adoptării Codului administrativ avea o reglementare identică în art. 94 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 188/1999, nu a fost însă modificat prin Legea nr.255/2013.

Prin urmare, deși noul Cod de procedură penală reglementează o nouă modalitate de sesizare a instanței penale, aceea a acordului de recunoaștere a vinovăției, legiuitorul nu a modificat corespunzător dispozițiile art. 94 alin. (1) lit. m) din Legea nr.188/1999, ceea ce

înseamnă că nu a avut-o în vedere ca situație ce atrage suspendarea de drept a raportului de serviciu.

În raport de considerentele de fapt și de drept expuse, solicită admiterea prezentei cereri și sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție potrivit art.519 și următoarele Cod procedură civilă.

În situația admiterii cererii de sesizare, în temeiul art. 520 alin. (2) Cod procedură civilă, solicită suspendarea judecării până la pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a prezentei cauze.

4. Deliberând asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, Curtea de Apel Constanța reține următoarele:

I. Cu privire la admisibilitatea sesizării, Curtea precizează următoarele considerente:

Modalitatea și condițiile în care o instanță judecătorească poate sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile care să dezlege o chestiune de drept sunt reglementate de prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă și, analizând cerințelor de admisibilitate, Curtea va constata că sunt îndeplinite.

1. există o cauză aflată în curs de judecată, în ultimă instanță în competența legală a unui complet de judecată al Curții de Apel Constanța, investit să soluționeze cauza;

2. litigiul pendinte este început după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, acțiunea fiind înregistrată pe rolul instanței la data de 03.04.2024

3. de lămurirea problemei de drept enunțate, depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât obiectul acesteia este reprezentat de interpretarea dispozițiilor art. 513 al. 1 lit. 1 din O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ ce reglementează situația suspendării de drept a raportului de serviciu al unui funcționar public în cazul trimiterii în judecată a acestuia. Astfel, prin demersul judiciar recurenta-reclamanta solicită, în esență, constatarea faptului că sesizarea instanței penale cu un acord de recunoaștere a vinovăției nu echivalează cu trimiterea în judecată a funcționarului public, nefiind astfel incidente prevederile referitoare la suspendarea raportului de serviciu în temeiul art. 513 al. 1 lit. 1 din O.U.G. nr. 57/2019.

4. Problema de drept enunțată prezintă noutate, întrucât, deși dispozițiile art. 513 al. 1 lit. 1 din O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ nu sunt recent intrate în vigoare, din verificarea jurisprudenței naționale nu reiese că norma în discuție a primit o rezolvare substanțială, neexistând astfel conturată o practică a instanțelor judecătorești cu privire la problema dedusă judecării.

Apreciază Curtea că raportat la raportat la efectele produse de actul administrativ supus analizei și premisele conturării unei practici neunitare, este necesară oferirea unei interpretări clare a dispozițiilor aplicabile situației de față, iar singurul mecanism de unificare, la acest moment, este pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a unei hotărâri prealabile prin care să dezlege chestiunea de drept în privința căreia s-a dispus sesizarea.

5. Problema de drept nu face obiectul unei alte cereri pentru lămurirea chestiunii de drept și nici a unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la data de 05.02.2026.

Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a fost sesizată și nici nu a statuat asupra chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea procesului.

Totodată, din verificarea centralizatoarelor privind hotărârile prealabile și recursurile în interesul legii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în materia contenciosului administrativ și litigiilor de muncă, nu s-a identificat nicio hotărâre care să vizeze exact chestiunea de drept care face obiectul prezentei cauze.

II. Expunerea succintă a procesului:

Recurenta-reclamantă are calitatea de funcționar public, desfășurându-și activitatea în cadrul aparatului de specialitate al Primarului municipiului Constanța. Aceasta a fost cercetată penal pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 12 al. 1 lit. b din Legea nr. 78/2000.

La data de ..., în dosarul penal nr. ..., instrumentat de către Direcția Națională Anticorupție-Serviciul Teritorial Constanța, a fost încheiat acordul de recunoaștere a vinovăției între recurentă, în calitate de inculpată, și procurorul de caz, reținându-se că inculpata, în perioada ..., în calitate de funcționar public delegat în funcția de secretar al U.A.T. Constanța și candidat la concursul de ocupare a acestei funcții, a folosit în mod direct informații ce nu erau destinate publicității, respectiv i s-a permis de către secretarul comisiei de examinare să formuleze subiectele pentru propriul concurs, în scopul obținerii unui avantaj vădit în fața contracandidatului său.

În raport de sesizarea instanței penale cu acest acord de recunoaștere a vinovăției, prin dispoziția nr. ..., ce face obiectul prezentului litigiu, s-a constatat de către Primarul municipiului Constanța, suspendarea de drept a raportului de serviciu al recurente-reclamante, până la momentul pronunțării unei hotărâri judecătorești definitive în dosarul penal nr.

Împotriva dispoziției nr. ..., persoana vătămată a formulat plângere prealabilă ce a fost respinsă prin adresa nr.

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Constanța - Secția de contencios administrativ și fiscal la data de ..., sub nr. ..., reclamanta ... a formulat o acțiune în contradictoriu cu pârâțul Primarul municipiului Constanța, prin care a solicitat instanței să dispună anularea Dispoziției nr.

În motivarea în fapt a cererii reclamantei a arătat, în esență, că deține o funcție publică de execuție în cadrul aparatului de specialitate al Primarului municipiului Constanța, iar prin dispoziția nr. ... s-a constatat suspendarea de drept a raportului său de serviciu, în temeiul art. 513 al. 1 lit. 1 din Codul administrativ.

Sintetizând argumentele reclamantei, se reține faptul că, în opinia acesteia, nu se putea dispune suspendarea raportului de serviciu în baza prevederilor art. 513 al. 1 lit. 1 din Codul administrativ întrucât aceasta nu a fost trimisă în judecată, ci a încheiat un acord de recunoaștere a vinovăției.

Reclamanta redă conținutul dispozițiilor art. 327 lit. a Cod de procedură penală, art. 481 al. 2 Cod de procedură penală și art. 484 al. 2 Cod de procedură penală, precizând că rechizitoriul este unicul act de procedură prin care se poate dispune trimiterea în judecată, iar în cazul sesizării instanței cu un acord de recunoaștere a vinovăției nu are loc cercetarea judecătorească, ci o procedură sumară în care instanța verifică doar îndeplinirea cerințelor prevăzute de art. 480-482 Cod de procedură penală.

Conform susținerilor reclamantei, sesizarea instanței cu rechizitoriu și sesizarea instanței cu un acord de recunoaștere a vinovăției reprezintă două proceduri diferite, iar sesizarea instanței cu un acord de recunoaștere a vinovăției nu poate fi asimilată cu trimiterea în judecată prin rechizitoriu.

În drept, au fost invocate prevederile O.G. nr. 57/2015 și Legea cadru 153/2017, iar în susținere au fost depuse înscrisuri.

Prin sentința civilă nr. ... pronunțată de Tribunalul Constanța, Secția de contencios administrativ și fiscal, s-a dispus respingerea, ca neîntemeiată a cererii de chemare în judecată, apreciindu-se, în esență, că suspendarea de drept a raportului de serviciu al reclamantei a fost dispusă în mod legal prin dispoziția criticată, apreciind prima instanță că sunt incidente în speță prevederile art. 513 al. 1 lit. 1 din Codul administrativ.

Împotriva sentinței anterior menționate, reclamanta a formulat **recurs**, criticând legalitatea hotărârii prin prisma motivului de casare reglementat de art. 488 al. 1 pct. 8 Cod de procedură civilă.

În esență, recurenta a invocat aplicarea greșită de către prima instanță a prevederilor art. 513 al. 1 lit. 1 din Codul administrativ, precizând că ipoteza normei indicate are în vedere doar situația în care se dispune trimiterea în judecată a unui funcționar public, prin întocmirea unui rechizitoriu, nu și ipoteza în care se regăsește aceasta, respectiv sesizarea instanței penale cu un acord de recunoaștere a vinovăției.

Subliniază recurenta că ipoteza prevederilor art. 513 al. 1 lit. 1 din Codul administrativ are în vedere doar trimiterea în judecată, ca modalitate de sesizare a instanței penale prin rechizitoriu și nu prin alte modalități.

Intimatul-pârât a depus **întâmpinare** prin intermediul căreia a solicitat respingerea recursului ca neîntemeiat, apreciind că hotărârea criticată este legală, fiind aduse, în esență, următoarele argumente:

Chiar dacă din exprimarea strictă a prevederilor art. 513 al. 1 lit. 1 din Codul administrativ ar rezulta că suspendarea de drept a raportului de serviciu nu se poate produce decât când are loc emiterea rechizitoriului și trimiterea în judecată de către procuror, trebuie observată voința legiuitorului de a se proceda la suspendarea de drept a raportului de serviciu în toate situațiile în care a fost finalizată urmărirea penală, și urmare a punerii în mișcare a acțiunii penale, a fost sesizată instanța de judecată, chiar dacă acesta sesizare a instanței a avut loc prin rechizitoriu (ca act de trimitere în judecată ce doar cuprinde acuzația cu privire la fapta imputată a fi fost săvârșită) sau prin acordul de recunoaștere (ca act ce cuprinde chiar recunoașterea faptei imputate).

Precizează intimatul-pârât că această voință a legiuitorului rezultă și din prevederile art. 513 alin. (4) din OUG nr. 57/2019 privind Codul administrativ, potrivit căreia: „în cazul în care s-a dispus clasarea sau renunțarea la urmărirea penală ori achitarea sau renunțarea la aplicarea pedepsei, precum și în cazul încetării procesului penal, suspendarea din funcția publică încetează, iar funcționarul public își va relua activitatea în funcția publică deținută anterior și îi vor fi achitate drepturile salariale aferente perioadei de suspendare”.

Conform aceleiași întâmpinări, dacă suspendarea de drept a raportului de serviciu se produce în situația sesizării instanței cu rechizitoriu - act ce doar cuprinde acuzația, cu atât mai mult se impune suspendarea de drept a raportului de serviciu când sesizarea aceleiași instanțe căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond, are loc cu acordul de recunoaștere, întrucât în acest din urmă caz, acuzația este deja recunoscută de către inculpat.

Totodată, potrivit apărărilor din cuprinsul întâmpinării, împrejurarea că în temeiul dispozițiile art. 481 alin.2 Cod procedură penală, în situația în care se încheie acord de recunoaștere a vinovăției, procurorul nu mai întocmește rechizitoriu, cu privire la inculpații cu care a încheiat acord, nu trebuie interpretată decât în sensul că, în acest caz, nu mai este necesar a fi emis rechizitoriul ca act de inculpare (acuzare), câtă vreme inculpatul, recunoscând fapta și acceptând încadrarea juridică pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală, a convenit cu procurorul asupra felului și cuantumului pedepsei, precum și forma de executare a acesteia, respectiv felul măsurii educative ori, după caz, soluția de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei.

În drept, au fost invocate prevederile art. 205 din Codul de procedură civilă, precum și actele normative la care s-a făcut referire în cuprinsul întâmpinării, în susținere nefiind depuse înscrisuri noi.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

În cazul de față, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost solicitată de către recurenta-reclamantă prin cererea depusă la data de Din cuprinsul acestei solicitări rezultă că opinia recurentei este în sensul că prevederile art. 513 al. 1 lit. 1 din Codul administrativ nu sunt aplicabile în cazul în care instanța penală este sesizată cu un acord de recunoaștere a vinovăției.

Intimatul-pârât, nu și-a exprimat punctul de vedere în scris, însă, fiind reprezentat la termenul de judecată din data de ..., a precizat că este de acord cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție. Reprezentantul convențional al intimatului a menționat că, în cadrul unui alt dosar, a cerut sesizarea Înaltei Curți cu o problemă de drept similară, însă solicitarea a fost respinsă, acesta fiind motivul pentru care nu au formulat și în acest litigiu o solicitare de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată

1. redarea normei de drept interne ce urmează a fi supusă dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție:

- art. 513 al. 1 lit. 1 din O.U.G nr. 57/2019 privind Codul administrativ: „*raportul de serviciu se suspendă de drept atunci când funcționarul public se află în una dintre următoarele situații: în cazul în care s-a dispus trimiterea în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 465 lit. h)*”.

2. redarea oricărui altor norme de drept interne apreciate a fi relevante pentru analiză:

- art. 465 lit. h din același act normativ: „poate ocupa o funcție publică persoana care îndeplinește următoarele condiții: nu a fost condamnată pentru săvârșirea unei infracțiuni contra umanității, contra statului sau contra autorității, infracțiuni de corupție sau de serviciu, infracțiuni care împiedică înfăptuirea justiției, infracțiuni de fals ori a unei infracțiuni săvârșite cu intenție care ar face-o incompatibilă cu exercitarea funcției publice, cu excepția situației în care a intervenit reabilitarea, amnistia post-condamnatorie sau dezincriminarea faptei”;

-art. 327 Cod de procedură penală: „atunci când constată că au fost respectate dispozițiile legale care garantează aflarea adevărului, că urmărirea penală este completă și există probele necesare și legal administrate, procurorul: a) emite rechizitoriu prin care dispune trimiterea în judecată, dacă din materialul de urmărire penală rezultă că fapta există, că a fost săvârșită de inculpat și că acesta răspunde penal; b) emite ordonanță prin care clasează sau renunță la urmărire, potrivit dispozițiilor legale.”

- art. 328 al. 1 Cod de procedură penală: *rechizitoriul se limitează la fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală și cuprinde în mod corespunzător mențiunile prevăzute la art. 286 alin. (2), datele privitoare la fapta reținută în sarcina inculpatului și încadrarea juridică a acesteia, probele și mijloacele de probă, cheltuielile judiciare, mențiunile prevăzute la art. 330 și 331, dispoziția de trimitere în judecată, precum și alte mențiuni necesare pentru soluționarea cauzei. Rechizitoriul este verificat sub aspectul legalității și temeiniciei de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, iar când a fost întocmit de acesta, verificarea se face de procurorul ierarhic superior.*

- art. 479 C Cod de procedură penală: „acordul de recunoaștere a vinovăției are ca obiect recunoașterea comiterii faptei și acceptarea încadrării juridice pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală și privește felul și quantumul pedepsei, precum și forma de executare a acesteia, respectiv felul măsurii educative ori, după caz, soluția de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei”.

- art. 483 al. 1 Cod de procedură penală că: „după încheierea acordului de recunoaștere a vinovăției, procurorul sesizează instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond și trimite acesteia acordul de recunoaștere a vinovăției, însoțit de dosarul de urmărire penală.”

3. prezentarea jurisprudenței proprii instanțe: sentința civilă nr. 987/14.08.2025 pronunțată de Tribunalul Constanța în dosarul nr. 6138/118/2024, definitivă prin decizia nr. 274/12.03.2026 pronunțată de Curtea de Apel Constanța.

4. prezentarea jurisprudenței naționale: sentința nr. 172/29.04.2025 pronunțată de Tribunalul Giurgiu în dosarul nr. 1092/122/2024, sentința civilă nr. 1281/23.07.2024 pronunțată de către Curtea de Apel București în dosarul nr. 2644/2/2024, definitivă prin decizia nr. 1891/02.04.2025;

5. Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunilor de drept sesizate este în sensul că dispozițiile art. 513 al. 1 lit. 1 din Codul administrativ pot fi susceptibile de interpretări diferite întrucât textul de lege nu reglementează ipoteza sesizării instanței penale cu un acord de recunoaștere a vinovăției, cum este situația prezentei recurente, ci stabilește doar faptul că suspendarea raportului de serviciu intervine în cazul trimiterii în judecată a funcționarului.

Astfel, într-o primă opinie s-a reținut că atât rechizitoriul, cât și acordul de recunoaștere a vinovăției constituie acte de sesizare a instanței penale, prin care se urmărește atragerea răspunderii penale a unui inculpat.

S-a apreciat că, raportat la soluțiile ce pot fi negociate prin acordul de recunoaștere a vinovăției, respectiv renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, condamnarea cu suspendarea executării pedepsei sau condamnarea cu executarea pedepsei, acordul de recunoaștere a vinovăției reprezintă o alternativă la rechizitoriu.

Conform acestei opinii, de vreme ce unicele soluții pe care le poate dispune procurorul la finalizarea urmăririi penale sunt trimiterea în judecată sau clasarea/renunțarea la urmărire

(soluții de încetare a urmăririi penale), rezultă că și sesizarea instanței penale cu un acord de recunoaștere a vinovăției constituie o trimitere în judecată în sensul art. 327 C. procedură penală.

Totodată, s-a apreciat că, din perspectiva dispozițiilor art. 513 din O.U.G nr. 57/2019 care prevăd suspendarea de drept din funcție în ipoteza sesizării instanței în vederea judecării inculpatului pentru săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 465 lit. h) din aceeași ordonanță de urgență, nu prezintă relevanță dacă sesizarea s-a făcut prin rechizitoriu sau prin acord de recunoaștere, lipsa rechizitoriului neînsemnând, că nu s-ar putea pronunța o soluție de condamnare.

În interpretarea contrară, se apreciază că acordul de recunoaștere a vinovăției, deși este un act de sesizare a instanței penale, acesta nu reprezintă o trimitere în judecată și nu produce efectele investirii instanței penale cu un rechizitoriu.

În susținerea acestei opinii, se are în vedere faptul că sunt trei modalități prin care procurorul poate finaliza urmărirea penală, respectiv: emiterea unei ordonanțe de clasare sau renunțare la urmărirea penală, încheierea unui acord de recunoaștere a vinovăției împreună cu inculpatul și întocmirea rechizitoriului prin intermediul căruia se dispune, cu claritate, trimiterea în judecată.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 327 Cod de procedură penală: *„atunci când constată că au fost respectate dispozițiile legale care garantează aflarea adevărului, că urmărirea penală este completă și există probele necesare și legal administrate, procurorul: a) emite rechizitoriu prin care dispune trimiterea în judecată, dacă din materialul de urmărire penală rezultă că fapta există, că a fost săvârșită de inculpat și că acesta răspunde penal; b) emite ordonanță prin care clasează sau renunță la urmărire, potrivit dispozițiilor legale.”*

În timp ce, conform prevederilor art. 479 C Cod de procedură penală: *„acordul de recunoaștere a vinovăției are ca obiect recunoașterea comiterii faptei și acceptarea încadrării juridice pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală și privește felul și cuantumul pedepsei, precum și forma de executare a acesteia, respectiv felul măsurii educative ori, după caz, soluția de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei”.*

De asemenea, se poate constata că și din punct de vedere al procedurii derulate în fața instanței penale există diferențe semnificative între cele două modalități de sesizare.

Astfel, în cazul în care este întocmit un rechizitoriu, legalitatea acestuia și a probelor administrate în cursul urmăririi penale este verificată de judecătorul de cameră preliminară ce dispune și începerea judecării, procedura camerei preliminare fiind o etapa prealabilă și obligatorie judecării propriu-zise de către instanța penală a inculpatului și infracțiunii deduse judecării.

În ipoteza întocmirii unui acord de recunoaștere a vinovăției, această etapa a camerei preliminare nu mai există, judecata făcându-se în mod direct, în cadrul unei proceduri speciale și simplificate, stabilindu-se în cuprinsul art. 483 al. 1 Cod de procedură penală că: *„după încheierea acordului de recunoaștere a vinovăției, procurorul sesizează instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond și trimite acesteia acordul de recunoaștere a vinovăției, însoțit de dosarul de urmărire penală.”*

Totodată, din analiza dispozițiilor art. 482 Cod de procedură penală, referitoare la conținutul acordului de recunoaștere a vinovăției, se constată că acesta nu cuprind o mențiune de trimitere în judecată, spre deosebire de prevederile art. 328 al. 1 Cod de procedură penală ce reglementează conținutul rechizitoriului și care precizează, în mod expres, faptul că rechizitoriuul va cuprinde „dispoziția de trimitere în judecată”.

Această distincție din urmă este extrem de relevantă întrucât dispozițiile a căror interpretare este necesară, respectiv art. 513 al. 1 lit. 1 din Codul administrativ, folosesc noțiunea de „trimitere în judecată” și nu pe cea de sesizare a instanței penale, astfel încât se poate concluziona că suspendarea raportului de serviciu al funcționarului public poate interveni doar în ipoteza în care s-a dispus trimiterea în judecată prin rechizitoriu, nu și în ipoteza în care instanța penală a fost sesizată cu un acord de recunoaștere a vinovăției.

Prin urmare, față de cele anterior expuse, având în vedere dispozițiile art. 520 al. 1 din codul de procedură, Curtea apreciază că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă sesizarea instanței penale cu un acord de recunoaștere a vinovăției reprezintă/echivalează cu trimiterea în judecată și prin urmare, constituie temei pentru suspendarea de drept a raporturilor de serviciu ale funcționarului public, conform art. 513 alin. (1) lit. 1) din Codul administrativ.”

În temeiul art. 520 alin. 2 Cod de procedură civilă se va dispune suspendarea judecării până la pronunțarea hotărârii prelabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

În baza art. 520 alin. (1) C.pr.civ., dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă sesizarea instanței penale cu un acord de recunoaștere a vinovăției reprezintă/echivalează cu trimiterea în judecată și prin urmare, constituie temei pentru suspendarea de drept a raporturilor de serviciu ale funcționarului public, conform art. 513 alin. (1) lit. 1) din Codul administrativ.”

Dispune suspendarea judecării, conform prevederilor art. 520 alin. 2 C.pr.civ.

Fără cale de atac.

Pronunțată astăzi, ..., prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte,

...

Judecător,

...

Judecător,

...

Grefier,

...

Red.+tehored.hot.jud.: ...

2 ex./...